

den Gang paa, at ingen kan undergives disse strenge Regler om Internering — lige op til 20 Aar, ja, længere, paa ubestemt Tid —, medmindre vedkommende i Forvejen har faaet 3 Domme, ved hvilke han har været idømt mindst 4 Aars Strafarbejde, og det 3 Domme faldne efter hans 21de Aar. Det mente Professor Torp var det videste, man overhovedet kunde gaa med til.

Men den Kommission, der blev nedsat, tog lige saa vel paa det Omraade som paa det andet, jeg har nævnt, nemlig Fængselsretten, dette Spørgsmaal op, og det gik her, som det gik med det andet Punkt, at denne Kommission blev, som man nødvendigvis maa blive, dybt interesseret i dette Spørgsmaal, og den førte Professor Torps Tanke endnu videre. Torp var betænkelig, men gik ogsaa videre, idet han sagde: Lad os nøjes med to Domme i Stedet for tre og to Aars Strafarbejde i Stedet for fire, og lad os nøjes med, at Dommene er faldet efter Mandens 18de Aar og ikke først efter hans 21de Aar. Den højtærede Minister er gaaet endnu videre, han er gaaet bort fra det med de to Domme og siger, at een er nok for Sædelighedsforbryderes Vedkommende, dog skal den idømte Straf være mindst to Aars Fængsel; og den højtærede Minister gaar bort fra det med de 18 Aar og siger, at vedkommende kan have vist sin Farlighed, inden han var 18 Aar.

Jeg er her enig med den højtærede Justitsminister, og jeg tror ikke, der sker nogen Ulykke ved, at man vedtager Bestemmelsen i denne Form; thi der staar jo ikke, at Domstolene skal gøre det, men det er udelukkende en Bemyndigelse for Domstolene til at gøre det. Spørgsmaalet er blot, om man ikke muligvis skulde være noget mildere udenfor Sædelighedsforbrydelser og rene Voldsforbrydelser, f. Eks. overfor Berigelsesforbrydelser, der jo spiller en stor Rolle for unge Menneskers Vedkommende, der kan komme til at forse sig og dog blive gode Borgere. Faren derved er imidlertid forholdsvis lille, fordi det, som sagt, kun er en Bemyndigelse for Domstolene.

Ministeren er imidlertid gaaet samme Vej, som Kommissionen har foreslaaet, at Internering er noget, man idømmer i Stedet for Straf. Jeg er ikke ganske klar over, om det er ganske udelukket, at man muligvis gik den Vej, ligesom overfor Drankere, at man sagde: I er af den og den Beskaffenhed, og Straf skal I have, men ved Siden af siger vi, at naar den er udstaaet, saa skal I spærres inde. Det kan

imidlertid godt være, at det er den rigtige Vej at gaa — det kan diskuteres —, at man siger: Vi straffer jer ikke, men spærres jer inde.

Det er ganske interessant, naar man læser alle disse Udtalelser om Internering, saa ser man ikke et eneste Ord om, at der kunde interneres efter andre Regler. Der opstilles her denne begrænsede Regel om Internering anvendt overfor Personer, der tidligere er straffet med 2 Aars Frihedsberøvelse; men der antydes ikke fra nogen Side, at man kunde tænke sig at gaa endnu videre, at man f. Eks. ved en Lejlighedslov kunde gaa til at indføre Interneringsbestemmelser, uden at der foreligger disse strenge Betingelser.

Med Hensyn til Kapitel 9 hilser jeg med Glæde, at den højtærede Justitsminister er gaaet den Vej, jeg antydede, det var min Mening at gaa, da det sidste Lovforslag blev fremsat om Æresoprejsning, nemlig at det i selve Dommen skal udtales, at vedkommende mister sine borgerlige Rettigheder i saa og saa lang Tid. Saa har ingen mistet sine borgerlige Rettigheder, naar det ikke udtrykkeligt staar i Dommen, og denne angiver tydeligt, at han har mistet den for 5, 10 eller 20 Aar, eller hvor lang Tid det nu skal være. I Tyskland har man tydelige og klare Regler at gaa efter paa dette Punkt. Som Forholdet nu er herhjemme, er det meget vanskeligt at afgøre, om en Mand har gjort sig skyldig i en Handling, der „nedsætter eller berøver ham hans borgerlige Agtelse“. Det er næsten umuligt at afgøre. Undertiden er det Valgbestyrelsen, der afgør det, undertiden Rigsdagen, undertiden Administrationen, undertiden Domstolene, undertiden Fattigvæsenet. Der kan derved komme ret forskellige Opfattelser frem. Her faar man nu en ren og klar Regel. Det er Domstolene, der afgør det.

Jeg hilser med Glæde, at den højtærede Minister er gaaet den Vej i Mod sætning til Kommissionen; men jeg vilde have ønsket, at den højtærede Minister havde været konsekvent og sagt, at naar Domstolene havde dømt den paagældende til 5 eller 10 Aar, saa var han dømt til det, og saa kunde det overhovedet ikke forandres. Saa vidste man paa Forhaand, hvor lang Tid det vilde være. Men naar man endelig gaar den Vej, at der skal kunne gøres Undtagelser, saa vil det ikke komme den højtærede Minister overraskende, at jeg er imod, at det er Minister-